

PETRES KATALIN

Tavaszi figyelmeztetés

Fény öntözi bőrödet,
sejt-kútjaid forrók,
zúg a vér ereidben,
a lét díszzeit ringatja
az örök remény dala:
zümmögő méhek raja.
Küzdj! Ne hagyd tűzre
jutni a sok csoda
gyümölcsét soha!

Helyzetkép

2016. 02. 07.

A béke és nyugalom koldusa ma minden,
mi él és lélegzik a ragyogó nap alatt.
A remény léggömbjének szép zsinege
a langyos közönyben feszült, elszakadt.
Dúdolva sodorja szét a szél a foszlányokat.

Rémálom

Feldúlva belső kertem,
reá kártevőket ontva
tör a rettentő kétely.
Lágy szellő nem simogatja
búsan hervadó virágait.
Halk neszre is ijedten
rebben a remény bokra,
a Gonosz az aranyló kikelet
esélyeit settenkedve lopja.

Táncos lábak (56 éve)

Pici koromtól éget a láz,
ha zene szól, indul a tánc,
sejtjeimben lüktet a ritmus,
elillan tőlem minden, mi bús.
Még most is: életem alkonyán.
Ne vess ki: rázom rokolyám!

Ötvenen túl...

Az árral szemben
úszni már megtanultam.
De meddig bírom?

Mindenek álma mély...

Tizenöt sor 2015 decemberében

Milyen mély körülöttünk a sötétség!
Ilyen gyéren rég pislákol a fény!
Nehéz, ólomlábakon múltó nappalok,
Didergő, tétova gond gyúrte arcokon
Erőtlenül törne át konok árnyakon,
Nem talál utat a mosoly és remény.
Eltűnőben a vigaszt nyújtó érintés...
Kér a kéregető, esdeklőn csak kér....

Ágyát veti dobozokból a koldus.
Lórétől fűtve lassan elbódul,
Mormolja álmában gondját-baját,
Azt reméli, majd vigaszra talál.

Megváltó szeretet születendő fénye
Éltető karácsony igaz értelmével
Lyukas lelkünket foltozza be végre!

In memoriam hópihe

Szempillámon landolt
szendén egy hócsipke.
Szomorúan búcsúzott,
szállt el a semmibe.

Döbbenet és rettenet

Minden követ megmozgattam.
Visszahullottak a szívemre,
agyonyomnak.
Mindkettőnk menthetetlen.

Normális? Bolond?

Fittyet hány a haszonra,
gyakran fakad mosolyra.
Mikor lobbanna haragra,
tízíg-húszig is elszámolva
talál csitító szavakra.
Magát kívülről is látja,
így könnyen bírálja.
A sértőt végül megéri,
bár a sértést megéli.
Folyton a békét keresi,
örökké tanul szeretni.
Tudja, a megbocsátás
lelket perzselő fájás,
akkor is, ha bűnbánat
őszintén megtalálja.
Titkon azt csodálja,
miért legyintenek rája
e szép, új világban.

Kényes egyensúly

/Mek-mekfontolandó paradoxonok/

Foghat-e a macska egyszerre kint és bent egeret?
Mi lesz a káposztával, ha jóllakik a kecske?
Megmarad-e a kecske, ha a káposzta sértetlen?
Lehetséges-e, ami végül mégis lehetetlen?
Döntés nélkül sem lesz a meccs döntetlen.

Boldogság

*„Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek,
nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek –
mennyei Atyátok táplálja őket.” Mt 6.26*

Madárdaltól lesem a boldogság titkát,
csodálom rendíthetetlen bizalmát.
Enyhíti szívem görcsös fájdalmát,
Hallgatom, a piciny test hogy' trilláz.
Jó volna követni a szent odaadást!

A tékozló fiú édesanyja

Belenéztem a fiam szemébe,
és láttam a pokol bugyrait,
hideg kés jaidult szívemben,
pattogzottak idegszálaim.
Kérdések zúgtak fejemben,
vágytam a gyógyír szavait.
Kétségek dúltak lelkemben,
hogyan enyhítsem kínjait?
Ósfonállal szőtt szeretetben
láttam meg a remény szálait.